

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Efter sidste flytning : 1853

Citation: Kierkegaard, Søren: "Efter sidste flytning : 1853", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p447-txt-shoot-n454.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

P447:454

Det om Biskop Mynster.

Kjendt er jeg af saare Mange, og jeg kjender Mange; jeg er mig ikke bevidst at have nogen Fjende, men er paa forskjellig Maade de Mange hengiven og velvillig: men der er kun een Mand i Samtiden, en eneste, angaaende hvem jeg i dette Øieblik føler Trang til særligen at tale: den høiærv. Olding, Sjellands beundrede Biskop. Lad mig tale, som jeg føler det!

Sjeldne, sjeldne Lykke, at være saaledes ung, naar man er saaledes gammel som Biskop M. er det! Hvor lærerigt, at see en Mand saaledes bevare sig selv; thi hvad er det at bevare sig selv? det er i Ungdommen[s] Dage, naar Blodet o: s: v:

Ja, i Sandhed gjennem mere end en Msk-alder er han en Lærer; thi naar skal en Pige giftes? Oldtiden svarer: naar hun er en Pige i Alder, og en Kone i Forstand; og naar skal en Mand være Lærer? naar han er Mand i Alder, men Olding i Besindighed; og naar staaer han paa sit høieste? naar han er Olding i Alder og Besindighed, men hjertefrisk som en Yngling, som han er det, denne Gamle, der aldrig har givet sig Mine af at have haft noget Nyt at bringe, nei det var fra først af det gamle Bekjendte, der dog i ham fandt et saa friskt, saa riigt, saa mægtigt, saa indtrængende et Udtryk, at han gjennem et langt Liv bevæger Mange ved dette Gamle, og at naar han engang er død, Mange ville længes efter dette Gamle og denne Gamle, som man i Sommerens Hede kan længes efter Kildens Kjølighed. Ære være ham denne Gamle!

[a] saa veltalende,

Hvad denne Mand vil dømme om min Stræben er mig af yderste Vigtighed. Dersom det var muligt, at han af ganske Sjæl, fuldt og heelt ud, kunne erklære sig enig: giv mig et Kongerige, at jeg kan skjenke det til Den, som bringer mig dette Budskab! Saa vigtig er Biskop M. mig paa egne Vegne, saa dyrebar paa en Afdød Faders Vegne. Men skeer dette ikke, dersom dog Biskop M. vil forholde sig aldeles rolig, taus, jeg skal ikke forlange mere. I begge Tilfælde antager jeg, at min Stræben har berørt ham i Retning af hvad der vistnok er i ham den dybe religieuse Inderlighed.

Men berører min Stræben Biskop M. paa en anden Maade, i Retning af hans verdslige Klogskab, hvilken

b , gudeligt,

jeg, for den Sags Skyld, meget gjerne kan beundre om jeg end for ingen Priis turde^b lade den gjelde: da vil der vel skee noget Andet. Biskop M. vil vel omtrent tale saaledes med sig selv: I en vis meget høi Forstand kan det være ganske sandt, hvad dette Msk siger, det erkjender jeg, men, men, det er for høit, det passer ikke ind i denne Verden, maatte han raade saa skrækker han Mskene bort fra Xstd. istedetfor at drage dem til den. Der maa lempes i denne Verden for at faae Mskene til at gaae ind paa Xstd, og jeg forstaaer just dette som religieus Pligt, tør derfor ikke lade det gaae af i Stilhed, men maa vidne mod dette Msk - i denne Verden; thi jeg erkjender, at i en vis høi Forstand er det ganske sandt, hvad han siger.«

Skeer dette, - og var det saa end kun i en lille lille bitte, næsten tilfældigt henkastet Yttring af Biskop M., hvoraf det dog sees at han misbilliger denne Vending: i samme Øieblik er Alt forandret, og jeg vil forstaae det som min Opgave at gaae til det yderligst Modsatte. Ja, hvis det Vaaben, jeg fører, dog allerede er skarpt, jeg vil bede Gud, at skjenke mig et endnu skarpere Vaaben, og hvis det Stød, jeg fører, dog allerede er sikkert, jeg beder til Gud, at føre dette mit Stød endnu sikkrere, naar det retter dette endnu skarpere Vaaben mod Biskop M; thi verdslig Klogskab, der forsvarer Xstd., er, ja det er det for Xstd. Allerfarligste. Just dette er det der skal bringes til Bevidsthed; thi just verdslig Klogskab der forsvarer Xstd. er det der føder Sandsebedragene. Det skal bringes til Bevidsthed, at 10 Talenter og fem Genier, der af yderste Evne, om det saa var med dæmonisk Lidenskab angribe Xstd. ikke er den nær saa farlig som en Mand, der bruger verdslig Klogskab til at forsvare Xstd, da han, just han begaaer Majestæts-Forbrydelse mod Xstd. Thi Xstd. er Guds Sag. Den er ikke i Forlegenhed, den skal ikke seire, thi den har i ethvert Øieblik uendeligt seiret, og, at jeg skal tale luthersk, vor Herre blæser af baade Talenter og Genier, og Keisere og Paver og Publikum. Ei heller var det saa, den Gang da det, for at tale ret som vi Msker tale, da det kneb, da Xstd. skulde ind i Verden, det var ikke saa, at der gik Bud til kloge Mænd og Koner, Diplomater, nei, et Par Fiskere bleve beordrede til at gjøre den Sag af. Lad os aldrig glemme dette, det er saa afgjørende. Var Xstd. Mskenes Sag, en msklig Sag: ja, da er det rigtigt at den betjenes af msklig Klogskab, verdslig Klogskab - og hvis Biskop M. var den klogeste Mand i Verden, saa vilde han, dersom han her anbragte al sin Klogskab, være den af denne Sag meest fortjente, og jeg være den af alle Narre største Nar, hvis jeg, istedetfor at juble i Beundring, tossede ham i Veien med Indsigelser. Er derimod Xstd. Guds Sag, saa er - det er let at see - saa er, hvis den ganske betjenes af verdslig Klogskab, saa er - ja, her staaer vi ved min Thesis - saa er Xstd. slet ikke til.